

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň JUDr. Aleny Hocké a Mgr. Jany Komínkové v právní věci **žalobce: M.S.**, zastoupeného: Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, **proti žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14.4.2014 č.j. DSH/4689/14,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 14.4.2014 č.j. DSH/4689/14 se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.**
- II. **Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 15.342,-Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Jaroslava Topola do 1 měsíce od právní moci rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků ze dne 22.1.2014 č.j. MMP/014718/14, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, za což mu byla uložena pokuta 1.500,- Kč a náhrada nákladů řízení 1.000,- Kč.

Žalobce v **žalobě** tvrdil, že ust. § 12 odst. 1 písm. p) vyhlášky Ministerstva dopravy a spojů č. 30/2001 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích a úprava a řízení provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, stanoví, že dopravní značka Parkoviště s parkovacím automatem“, jako informativní značka provozní,

označuje placené parkoviště s tím, že řidič se musí řídit údaji na značce, dodatkové tabulce, nebo na parkovacím automatu (hodinách). Policie ČR zadokumentovala fotografiemi dodatkovou tabulku, podle níž je parkoviště placené od pondělí do pátku od 7:00 do 19:00 hodin, avšak podle žalobce nezajistila důkaz, kolik stojí parkování a na jakou konkrétní časovou dobu. Podle žalobce popis skutkového jednání, že neznámý řidič parkoval na místě určeném k placenému parkování a ve vozidle neumístil viditelně parkovací lístek nebo parkovací kartu, nemůže být správním deliktem, neboť účelem placeného parkoviště je, aby řidič za parkování zaplatil a zaplacení osvědčil. Správní orgány však netvrdí, že by zjistily, že by nebylo placeno za parkování, nýbrž že pouze řidič neumístil parkovací lístek či parkovací kartu viditelně ve vozidle. Správní orgány dále podle žalobce neuvedly, z jakého právního předpisu či parkovacího řádu parkoviště nebo jiného opatření města vyplývá povinnost umístit parkovací lístek nebo parkovací kartu viditelně ve vozidle. Jestliže není stanovena povinnost zaplatit konkrétní částku za konkrétní čas parkování, nebo zadokumentována ve správním spise, a současně není povinnost umístit parkovací lístek nebo parkovací kartu ve vozidle autoritativně stanovena, nebo zadokumentována ve správním spise, nelze dle žalobce neznámého řidiče stíhat ze spáchání přestupku a ani žalobce shledávat vinným, když správní orgán neobjasnil, kdy a kým byly tyto povinnosti stanoveny a zveřejněny. Žalobce totiž ze správního spisu nevyrozuměl, v kterém právním předpise je stanovena povinnost umístit na viditelném místě ve vozidle doklad o zaplacení parkování. Pokud např. byla tato povinnost na parkovacích hodinách, bylo povinností správního orgánu opatřit důkaz např. fotografií návodu k parkovacím hodinám. Žalobce tak tvrdil, že mu vůbec nebylo sděleno, jakou povinnost měl porušit a kde se se slovním vyjádřením těchto povinností může seznámit. Žalobce měl za to, že za správní delikt dle § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu neodpovídá, protože nedošlo k porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích a skutek nevykazuje znaky přestupku.

I kdyby podle žalobce platilo, že řidič měl povinnost umístit viditelně doklad o zaparkování vozidla, fotodokumentace PČR nevylučuje, že řidič doklady o zaplacení parkování umístil na přední sedadlo řidiče. PČR pouze zadokumentovala, že doklad o zaplacení nebyl umístěn za předním, zadním nebo bočním sklem vozidla. Správní orgán podle žalobce neopatřil dostatečný důkaz vylučující, že doklad o zaplacení nebyl umístěn na viditelném místě ve vozidle. Podle žalobce řidič vozidla parkovací lístek nechal viditelně na sedadle řidiče.

Rozhodnutí správních orgánů má žalobce za nezákonná i proto, že správní orgán projednal správní delikt, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku dle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Předmětné ustanovení dává povinnost správnímu orgánu zahájit řízení za kumulativního splnění podmínek, že správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a zároveň nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Správní orgán I. stupně toto podle žalobce neučinil. Předvolal k podání vysvětlení P.Š. důvodně podezřelého ze spáchání přestupku, neboť byl v době páchání přestupku na místě přestupku a sám žádal městskou policii o odstranění botičky z vozidla. Podle žalobce se lze důvodně domnívat, že vozidlo zaparkoval na místě zákazu parkování P.Š. Podle žalobce správní orgán I. stupně neučinil adekvátní opatření ke skutečnosti, že se P.Š. nedostavil na předvolání k podání vysvětlení. Správní orgán měl této osobě uložit pokutu a znovu ho obeslat. Dále měl podle žalobce správní orgán předvolat

svědka M.Č. uvedeného na oznámení o podezření z přestupku. Vzhledem k tomu, že P.Š. sdělil při sejmutí botičky městské policii, že právě on na místě vozidlo parkoval, mohl podle žalobce M.Č. toto dosvědčit. Správní orgán by pak mohl zahájit řízení vůči P.Š. Nelze se tedy podle žalobce ztotožnit s postupem správního orgánu I. stupně, který objektivní odpovědnost provozovatele vozidla vykládá tak, že nepřizná-li se řidič jako přestupce a nereaguje-li důvodně podezřelá osoba na jedno předvolání k podání vysvětlení, automaticky se zahájí řízení o správním deliktu provozovatele. Správní orgán I. stupně neprojevil podle žalobce dostatečnou procesní aktivitu k obstarání vysvětlení P.Š. za účelem rozhodnutí, zda řízení o přestupku zahájí. Pasivitu P.Š. nelze klást k tíži žalobce minimálně do té míry, dokud správní orgán nevynaloží přiměřené úsilí k tomu, aby pasivitu P.Š. odstranil (např. uložením pořádkové pokuty a opětovným předvoláním k podání vysvětlení). Podle žalobce správní orgán I. stupně neučinil ani potřebnou aktivitu k obstarání vysvětlení od žalobce. Pokud by se správní orgán na základě předvolání k podání vysvětlení dotázal žalobce, dostalo by se mu např. odpovědi, že žalobce měl s P.Š. smlouvu o zapůjčení vozidla s ověřeným podpisem, P.Š. byl veden v knize jízd, příp. existuje záznam z kamery na palubní desce, která snímá též interiér vozu. Podle žalobce výmluva správního orgánu I. stupně, že nemohl zahájit řízení o přestupku, neboť se P.Š. nedostavil na základě předvolání k podání vysvětlení, neobstojí.

Podle žalobce bylo dokazování nezákonně provedeno mimo ústní jednání. Žalobce se neztotožnil s výkladem žalovaného, že na projednání správních deliktů dopadá výhradně správní řád. Podle žalobce na úpravu procesu projednání správních deliktů, které jsou trestním obviněním dle článku 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, per analogiam legis dopadá zákon o přestupcích a trestní řád a základní principy trestního řízení. Rovněž s ohledem na princip fair trial (spravedlivého procesu) nelze v trestním řízení správním, stejně jako v trestním řízení soudním, přihlížet při rozhodování k těm důkazům, které nebyly při tomto jednání provedeny. Žalobce poukázal na princip stanovený v § 2 odst. 2 trestního řádu s tím, že je nutno jej aplikovat i na trestní řízení správní. Dokazování v trestním řízení je možné provést pouze podle zásady kontradiktornosti a bezprostřednosti, což se v dané věci nestalo, a nebyla naplněna další základní zásada trestního řízení uvedená v § 2 odst. 11 trestního řádu, podle níž jednání před soudy je ústní. Per analogiam je podle žalobce tato základní zásada uplatnitelná i v trestním řízení správním, tím spíše, že zásada ústnosti je stanovena i v § 74 odst. 1 správního řádu (zřejmě správně zákona o přestupcích – poznámka soudu). Žalobce poukázal na judikát NSS č.j. 8 As 17/2007-135, podle něhož věcný rozdíl mezi trestnými činy a správními delikty může být i výsledkem politického rozhodnutí jako dekriminalizace, a proto soud dovozuje uplatnění principů trestního práva pro správní trestání. Žalobce poukázal i na rozhodnutí NSS č.j. 6 As 23/2005-66, podle něhož správní orgány musí v rámci správního trestání vycházet z principů stanovených judikaturou, zejména Evropského soudu pro lidská práva ve smyslu článku 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Zásada ústnosti vyplývá podle žalobce již z článku 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a v českém právním řádu je dále zásada ústnosti explicitně stanovena v § 2 odst. 11 trestního řádu a pro přestupky je rozvinuta v § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, tedy i jiné správní delikty je nutné projednávat ústně před správním orgánem. Pokud správní orgán v rozporu se zásadou bezprostřednosti neprovedl důkazy v průběhu ústního jednání, na které by žalobce řádně předvolal, porušil právo žalobce na spravedlivý proces a zatížil řízení vadou.

Žalovaný **ve vyjádření k žalobě** navrhl zamítnutí žaloby s tím, že když žalobce, jako provozovatele vozidla, vyzval k uhrazení určené částky, tento na základě výzvy ani nesdělil řidiče předmětného vozidla, ani určenou částku neuhradil. Správní orgán I. stupně tímto řádně šetřil, zda je možné zjistit řidiče předmětného vozidla v době spáchání přestupku a za tímto účelem si správní orgán I. stupně předvolal žalobce k podání vysvětlení. Ten však na předvolání nereagoval, stejně jako pan P.Š., který žádal sejmутí TPZOV z vozidla. V následném řízení o správním deliktu bylo postupováno vůči žalobci v souladu se zákonem, kdy mu bylo za užití tzv. fikce doručení na trvalém pobytu doručeno oznámení o zahájení řízení o správním deliktu spolu s usnesením o stanovení lhůty 10 pracovních dnů k uplatnění liberačních důvodů a k seznámení s podklady pro rozhodnutí. Žalobce žádné liberační důvody ve lhůtě neuplatnil. Podle žalovaného nebyly žádné pochybnosti o skutečnosti, že byly naplněny veškeré znaky přestupku nezjištěného řidiče, tedy nebylo důvodu prokazovat skutečnosti obecně známé, že povinností řidiče bylo zaplatit parkovací poplatek a zároveň pro účely kontroly mít parkovací lístek za čelním sklem. Žalobce v celém správním řízení neuváděl žádná tvrzení ohledně zaplacení či nezaplacení parkovného a takové tvrzení neuvedl ani pan Š. při sepisování oznámení přestupku. Podle žalovaného je obecně známo všem odborně způsobilým řidičům, že jsou povinni po zaparkování v místě, kde je placeno parkovné, doklad o zaplacení parkovného v parkovacím automatu vložit za čelní sklo vozidla tak, aby bylo možné zvenčí zkontrolovat úhradu parkovného. Z fotodokumentace je zřejmé, že za čelním sklem předního vozidla se žádný parkovací lístek nenacházel, tedy žalobce neprokázal, že by nezjištěný řidič parkoval na místě s platným parkovacím lístkem. Podle žalovaného není na místě dokazovat, jakou výši parkovného měl řidič vozidla uhradit. Pokud nezjištěný řidič chtěl užít předmětné parkovací místo, měl řádně dbát dopravního značení stanovujícího zaplatit parkovné. Skutečnost, že v ulici Smetanovy sady se parkuje za poplatek, je podle žalovaného zřejmá z Nařízení statutárního města Plzně č. 10/2013 o vymezení oblastí města, ve kterých lze místní komunikace užít za cenu sjednanou v souladu s cenovými předpisy (Parkovací řád). V tomto nařízení, které žalovaný přiložil jako přílohu svého vyjádření, v článku 3 odst. 3 se uvádí, že zaplacení sjednané ceny za parkování se prokazuje umístěním platné parkovací karty nebo platného parkovacího lístku z parkovacího automatu po dobu stání silničního motorového vozidla na viditelném místě za předním sklem tak, aby veškeré údaje v dokladu byly čitelné z vnějšku vozidla. Podle žalovaného absence odkazu na předmětné nařízení v napadeném rozhodnutí nemůže způsobit nezákonnost tohoto rozhodnutí. Nezjištěný řidič měl možnost se s podmínkami parkování seznámit na parkovacím automatu, či měl znát platné nařízení statutárního města Plzně, a tedy měl i dle nařízení či pokynů na parkovacím automatu či parkovacím lístku postupovat a v případě uhrazení parkovného lístek do vozidla za čelní sklo umístit, což zjevně dle fotodokumentace neučinil. Absence odkazu na parkovací řád (nařízení statutárního města Plzně) nemůže mít za následek nezákonnost rozhodnutí, neboť v přestupku nezjištěného řidiče došlo k porušení § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., když nezjištěný řidič vozidla nerespektoval dopravní značku IP13C s dodatkovými tabulkami šikmé stání a placené parkoviště zóna B. Podle žalovaného je nadbytečným důkaz fotografií parkovacího automatu, či parkovacím řádem, neboť zaplacení parkovného se prokazuje vložením platného parkovacího lístku za čelní sklo vozidla, a toto je obecně známou skutečností, již přiložené nařízení statutárního města Plzně pouze opětovně dokládá. Pokud se chtěl žalobce zprostit odpovědnosti za správní delikt, měl uvést řidiče předmětného vozidla v době spáchání přestupku. Jelikož tak neučinil a správnímu orgánu I. stupně se ani dalším šetřením nepodařilo řidiče zjistit, je žalobce odpovědný za to, že

nezajistil, aby při užití jeho vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu stanovená zákonem. Tvzení žalobce, že neznámý řidič umístil parkovací lístek na přední sedadlo řidiče, se žalovanému, jakožto ničím nepodložené tvrzení a s ohledem na předchozí postup žalobce, který v průběhu celého řízení se k věci nevyjádřil, jeví zcela nevěrohodným. Podle žalovaného nelze po kontrolujících strážnících požadovat, aby absurdně ohledávali celé vozidlo, když Nařízení města jednoznačně stanoví, kde má být parkovací lístek umístěn. Podle žalovaného není na místě opakovaně předvolávat k podání vysvětlení a vynucovat podání vysvětlení pořádkovými pokutami, neboť nelze předpokládat, že by tyto údaje byly sděleny na základě dalšího předvolání k podání vysvětlení. Opakované předvolávání by nepřiměřeně a neúčelně také protahovalo řízení a zřejmě by nevedlo ani ke zjištění řidiče předmětného vozidla. Podle žalovaného je na žalobci, jakožto provozovateli vozidla, zda vozidlo půjčuje do užívání dalším osobám. Pokud žalobce vozidlo zapůjčí, musí si být vědom rizika případné odpovědnosti za protiprávní jednání takových řidičů, pokud tito svoji odpovědnost za přestupek nedoznají. V daném případě podle žalovaného nebylo možné dále prokázat, zda vozidlo skutečně řídil pan Š. Žalobce sice navrhl výslech svědka pana Č., dle spisu však se jedná o technika Městské policie Plzeň, který nemohl pana Š. či jinou osobu vidět řídit. I pokud by svědek uváděl, že pan Š. sám tvrdil, že je řidičem vozidla, nelze mít tuto skutečnost za prokázanou spolehlivě. Žalobcem zmíněné dokazování by tedy nevedlo ke zjištění řidiče vozidla, tedy by ani řízení o přestupku nebylo možné zahájit. Sám žalobce svým postupem - nesdělením totožnosti řidiče vozidla – si podle žalovaného přivodil odpovědnost za správní delikt provozovatele vozidla. I pokud by žalobce totožnost řidiče sdělil a tento by svou odpovědnost za přestupek popřel, byla by vyvozena odpovědnost žalobce za správní delikt, přičemž je následně na uvážení žalobce, zda bude na případném řidiči uplatňovat úhradu uložené pokuty. Žalovaný rovněž uvedl, že řízení o správních deliktech je upraveno správním řádem, který nestanoví obligatorně konání ústního jednání, jako ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Nařízení jednání sice není zákonem vyloučeno, je však fakultativní s tím, že správní orgán ústní jednání může nařídít dle své úvahy. Ústní jednání je konáno za splnění podmínky nezbytnosti v případech, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a k uplatnění práv účastníků. Taková situace v případě žalobce podle žalovaného nenastala, když dokazování se neprovádělo nad rámec listinných podkladů, které byly součástí spisové dokumentace již v době zahájení řízení. Žalobce byl v oznámení o zahájení řízení řádně poučen o možnosti nahlížet do spisu dle § 36 odst. 3 správního řádu a o možnosti se k těmto podkladům vyjádřit, k čemuž mu byla stanovena lhůta. Tohoto práva žalobce nevyužil. Žalobce podle žalovaného nebyl krácen na svých procesních právech. Uplatnění analogie legis je podle žalovaného na místě pouze v případě, kdy zákon danou situaci neupravuje. Jelikož správní řád nestanoví povinnost konání ústního jednání, není na místě analogii uplatňovat. Žalovaný neprováděl žádné důkazy nad rámec důkazů zajištěných Městskou policií Plzeň, s nimiž se žalobce mohl seznámit a mohl uplatnit svá procesní práva v řízení o správním deliktu, což o vlastní vůli neučinil, byť byl o svých právech řádně poučen a byla mu za tímto účelem stanovena lhůta. Žalobci nebylo nikterak znemožněno v předmětné lhůtě se dostavit ke správnímu orgánu I. stupně a ústně, nikoli písemně, se k věci vyjádřit, navrhnout důkazy.

V replice žalobce tvrdil, že údajnou všeobecnou povinnost nezná, protože nikdy neparkoval ve městě v zóně placeného parkování. Žalobce uvítal, že se žalovaný konečně vyjádřil, ve kterém právním předpise je uvedeno, že se zaplacení sjednané ceny za parkování

prokazuje umístěním parkovacího lístku z parkovacího automatu na viditelném místě za předním sklem. Nicméně žalobce se o této povinnosti dozvěděl až po datu rozhodnutí o přestupku, tedy po ukončení přestupkového řízení. Správní orgány podle žalobce pochybily, jestliže neprovedly nařízení jako důkaz. Doplněním tohoto dokazování před soudem podle žalobce nebude napraveno porušení článku 6 odst. 3 písm. a) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, (podle něhož každý, kdo je obviněn z trestného činu (přestupku), má minimální právo být neprodleně a v jazyce, jemuž rozumí, podrobně seznámen s povahou a důvodem obvinění proti němu), neboť nebude seznámen jako obviněný z přestupku s povahou a důvodem obvinění, nýbrž jako odsouzený z přestupku. Žalobce se teprve v řízení o žalobě dozvěděl, že měla být porušena povinnost stanovená v článku 3 odst. 3 Nařízení statutárního města Plzně č. 10/2013 (parkovací řád). Podle žalobce tak měl být popis skutku ve výrokové části rozhodnutí popsán přesněji ve smyslu zásad trestního práva procesního a správního trestání. Jestliže skutek neobsahuje odkaz na právní normu, z jejího porušení je obviněný z přestupku uznán vinným, jedná se o vadný a nepřezkoumatelný popis skutkového jednání, které činí rozhodnutí o přestupku nezákonným. Žalobce zastává názor, že povinnost znát nařízení statutárního města Plzně nedopadá na osoby, které nejsou obyvateli Plzně a zcela nečekaně se ocitly na území města z důvodu potřeby vyhledat lékařskou pomoc nebo z důvodu objížďky. Žalobce ani správní orgán nemají představu, z jakého důvodu neztotožněný podezřelý z přestupku zaparkoval v Plzni, a proto při použití zásady in dubio pro reo je nutno dát přednost tomu, že nezjištěný řidič zaparkoval ve městě neplánovaně z důvodu nečekané naléhavé potřeby. Žalobce nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že nezjištěný řidič měl možnost seznámit se s podmínkami parkování na parkovacím automatu. Žalobce neví, zda povinnost umístit doklad o parkování na viditelném místě byla nebo nebyla přímo uvedena v parkovacích hodinách, a že pokud byla, bylo povinností správního orgánu opatřit k tomuto důkaz např. pomocí fotografie návodu k parkovacím hodinám. Žalobce si následně soukromě ohledal parkovací hodiny a prohlašuje nově, že na nich není pochopitelně uvedeno, že se zaplacení ceny za parkování prokazuje umístěním platného parkovacího lístku z parkovacího automatu na místě (pouze) za předním sklem. Na parkovacím automatu jsou pouze údaje o způsobu zacházení s parkovacím automatem při platbě. Podle § 23 odst. 1 písm. a) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, při organizování dopravy na území obce může obec v nařízení obce vymezit oblasti obce, ve kterých lze místní komunikace nebo jejich určené úseky užít za cenu sjednanou v souladu s cenovými předpisy k stání silničního motorového vozidla v obci na dobu nejvýše 24 hodin. Z tohoto předpisu podle žalobce vyplývá, že cena za parkování musí být sjednána v souladu s cenovými předpisy. Správní orgán v přestupkovém řízení nezaměřil dokazování k tomu, jakou cenu byl povinen žalobce zaplatit, a zda ji zaplatil, a ani nebylo možno učinit skutkové zjištění, zda-li tato cena byla v souladu se zákonem č. 526/1990 Sb., o cenách a s eventuálními cenovými věstníky příslušných ministerstev, jakožto cenovými předpisy. Pokud by cena neodpovídala cenovým předpisům, jednalo by se o porušení § 23 odst. 1 písm. a) zákona č. 13/1997 Sb. Žalobce rovněž namítal, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s námitkou žalobce ohledně neučinění nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku. Podle žalobce správní orgán byl povinen pokusit se předvolat podezřelého z přestupku P.Š. aspoň dvakrát, neboť první předvolání mohl P.Š. prostě přehlédnout. Je podle žalobce absurdní, aby mu bylo kladeno k tíži, že jiná osoba podezřelá ze spáchání přestupku, se odmítá podrobit vrchnostenskému výkladu pravomoci správního orgánu, tj. bez omluvy či důležitého důvodu se nedostavit k podání vysvětlení. Dle názoru žalobce správní orgán zjistil

dostatek skutečností, které by odůvodňovaly zahájit řízení vůči určité osobě, a mohl zjistit další skutečnost, avšak o to se efektivně nepokusil. Žalobce dále navrhl, aby byla aplikována zásada *in dubio pro reo* a současně *in dubio mitius* (v pochybnostech mírněji).

V **duplice** žalovaný uvedl, že povinnost prokazovat zaplacení parkovného vložení parkovacího lístku za čelní sklo považuje za všeobecně známou. Pokud pak žalobce sám či jiná osoba řidiče zaparkoval v úseku dopravní značky s dodatkovou tabulkou E13 s textem placené, pak jako odborně způsobilá osoba – držitel řidičského oprávnění musel vědět, že se parkování v daném místě platí, a je zřejmé, že zaplacení je zapotřebí prokázat uložení parkovacího lístku za čelní sklo vozidla pro umožnění kontroly zaplacení z vnějšku vozidla. Pokud takto nepostupoval, porušil jako řidič zákon. Podle žalovaného je irelevantní, zda žalobce či jiný řidič vozidla znal nařízení statutárního města Plzně či nikoli, a skutečnost, že toto nařízení nebylo zmíněno v napadeném rozhodnutí, není pro posouzení věci podstatná. Skutek je vymezen tak, že žalobce jako provozovatel vozidla nesplnil povinnost provozovatele vozidla a nezajistil, aby v provozu na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče stanovené zákonem č. 361/2000 Sb. Řidič vozidla porušil § 4 písm. c) téhož zákona, kdy toto jednání vykazuje znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Pokud řidič nevěděl, jak má postupovat při zaplacení parkovného, neměl na předmětném místě parkovat, či si měl zajistit podmínky pro užití parkoviště. Vzhledem k tomu, že parkoval na území města Plzně, neznalost parkovacího řádu jej neomlouvá. Z fotodokumentace nebylo zjištěno, že by se ve vozidle nacházel parkovací lístek, tedy jednání řidiče vozidla bylo protiprávní. Je irelevantní podle žalovaného, zda byl ve vozidle parkovací lístek ukryt, podstatné je, že žalobce neprokázal, že bylo parkovné zaplacené. Podle žalovaného není důvod k tomu, aby nařízení statutárního města Plzně bylo prováděno jako důkaz.

Součástí **správního spisu** je oznámení o podezření z přestupku ze dne 24.7.2013, podle něhož v tento den v 15:40 hodin ve Smetanových sadech v Plzni vozidlo Lexus RZ... bylo zaparkováno v úseku za dopravní značkou IP13C. Oznámení o přestupku bylo sepsáno s P.Š., který podle oznámení uvedl, že s vozidlem nepřijel a chce předat přestupek na Magistrát města Plzně. Do oznámení se nepodepsal ani nevyjádřil. Jako svědek události je uveden M.Č. Podle úředního záznamu Městské policie města Plzně z téhož dne prováděla v 9:00 hodin hlídka městské policie ve složení stržm. Kohoutové a technika firmy Parking s.r.o. pana Č. hlídkovou činnost ve Smetanových sadech a zaregistrovala předmětné vozidlo zaparkované šikmo po levé straně ve směru jízdy od Kopeckého sadů směrem ke Klatovské ulici v úseku označeném dopravní značkou IP13C (Parkoviště s parkovacím automatem) s dodatkovou tabulkou (šikmé stání, placené, po – pá, 7:00 – 19:00 hodin, zóna B). Ve vozidle nebyl viditelně umístěn parkovací lístek. Technik pan Č. provedl zkoušku parkovacího automatu. Byl nasazen na kolo vozidla TPZOV, jelikož se u vozidla nikdo nezdržoval. V 15:05 hodin požádal řidič telefonicky o sejmutí TPZOV. V 15:05 hodin P.Š. požádal o sejmutí TPZOV. Po poučení o možnosti odepřít vysvětlení uvedl, že s vozidlem na místě nezaparkoval, a požádal o předání záležitosti správnímu orgánu. Dále je součástí spisu fotodokumentace předmětného vozidla včetně záběru na přední čelní sklo a na předmětnou dopravní značku. Podle karty vozidla je vlastníkem a provozovatelem žalobce. Výzvou ze dne 5.8.2013 správní orgán I. stupně vyzval žalobce k uhrazení předmětné částky nebo ke sdělení údajů o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku ve stanovené lhůtě. Výzva byla

doručena žalobci dne 19.8.2013. Písemností ze dne 10.9.2013 správní orgán I. stupně předvolal žalobce k podání vysvětlení. Toto předvolání žalobce převzal osobně dne 16.9.2013, avšak ani na výzvu ani na toto předvolání nereagoval. Správní orgán I. stupně písemností ze dne 14.10.2013 předvolal k podání vysvětlení také P.Š., bytem... Předvolání převzal osobně 21.10.2013, avšak nedostavil se, namísto toho doručil správnímu orgánu I. stupně plnou moc datovanou 29.10.2013, jíž zmocnil společnost Fleet control s.r.o. k zastupování ve správním řízení ve věci podezření z přestupku. Dne 9.12.2013 učinil správní orgán I. stupně záznam o odložení věci s odůvodněním, že nebyla zjištěna totožnost osoby podezřelé ze spáchání přestupku a současně nebyl zjištěn žádný svědek, který by mohl správnímu orgánu sdělit totožnost osoby, která vozidlo na předmětném místě zaparkovala. Správní orgán tak nemá další možnost, jak zjistit nezpochybnitelně osobu řidiče předmětného vozidla. Písemností ze dne 12.12.2013 správní orgán I. stupně oznámil zahájení správního řízení o správním deliktu žalobci a současně ho poučil, že má možnost podle § 36 odst. 3 správního řádu se vyjádřit k podkladům pro vydání rozhodnutí ve lhůtě do 10 pracovních dnů od doručení oznámení. Toto oznámení bylo doručeno žalobci fikcí po uplynutí úložní doby, která běžela od 16.12.2013.

Rozhodnutím **správního orgánu I. stupně** byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, když bylo zjištěno, že v předmětnou dobu a na předmětném místě neznámý řidič parkoval s vozidlem v úseku platnosti dopravní značky IP13C s dodatkovou tabulkou E13 šikmé stání a s dodatkovou tabulkou E13 placené po-pá, 7:00-19:00 hodin, zóna B, kdy ve vozidle nebyl viditelně umístěn parkovací lístek ani parkovací karta. Tím porušil ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a toto porušení vykazuje znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. V odůvodnění správní orgán I. stupně uvedl, že oznámení o podezření z přestupku spolu s úředním záznamem a fotodokumentací prokazují, že předmětný den na inkriminovaném místě došlo s označeným vozidlem k porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích, které vykazuje znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu a spočívá v porušení § 4 písm. c) téhož zákona. Záznam o odložení věci prokazuje, že přes nezbytné kroky správního orgánu pachatel přestupku zjištěn nebyl a věc byla podle zákona o přestupcích odložena. Na podkladě výpisu z centrální evidence vozidel bylo prokázáno, že vozidlo ke dni porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích bylo provozováno žalobcem. Žalobce tak nesplnil povinnost provozovatele vozidla stanovenou v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu.

V žalobou **napadeném rozhodnutí** žalovaný uvedl, že vzhledem k tomu, že v dané věci z oznámení přestupku nebyla zřejmá totožnost řidiče, který vozidlo na inkriminovaném místě zaparkoval, a dané porušení lze projednat v blokovém řízení, byly splněny podmínky § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Žalobce byl jako provozovatel předmětného vozidla vyzván k uhrazení určené částky a současně poučen, že může ve stanovené lhůtě sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Žalobce na výzvu správního orgánu I. stupně nereagoval a určenou částku neuhradil. Nereagoval ani na předvolání k podání vysvětlení, které mu bylo řádně doručeno. Taktéž se na předvolání k podání vysvětlení

nedostavil ani P.Š., který v inkriminovaný den vyžadoval sejmutí TPZOV z vozidla. Vzhledem k tomu a také proto, že správní orgán I. stupně nezjistil žádného svědka protiprávního jednání, který by mohl určit řidiče vozidla v inkriminovanou dobu, věc podezření z přestupku byla odložena dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích. Právě tato skutečnost založila sankční odpovědnost za správní delikt žalobce jako provozovatele vozidla. Podle žalovaného tak byly splněny podmínky § 125f odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb. Žalobce se podle žalovaného mohl odpovědnosti za správní delikt zbavit tím, že by na výzvu správního orgánu I. stupně uvedl totožnost řidiče, který se dopustil protiprávního jednání, nebo by uhradil určenou částku, což žalobce neučinil. Žalovaný na základě § 89 odst. 2 správního řádu nepřezkoumával správnost napadeného rozhodnutí v rozsahu námitek, neboť žalobce na výzvu k doplnění odvolání o odvolací důvody nereagoval a na přezkoumání správnost napadeného rozhodnutí nebyl shledán veřejný zájem.

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.

K jednotlivým námitkám soud uvádí následující:

Námitkou vznesenou poprvé v replice a týkající se možného porušení § 23 odst. 1 písm. a) zákona č. 13/1997 Sb., pokud by parkovné neodpovídalo cenovým předpisům, se soud nemohl věcně zabývat s ohledem na koncentrační zásadu.

Žalobce v žalobě tvrdil, že správní orgán v rozporu s **§ 125f odst. 4 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb.** neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku.

Podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. právnická nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.

Podle § 125f odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb. obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a

a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo

b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.

Žalobní námitku porušení cit. ust. § 125f odst. 4 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb. neshledal soud důvodnou. Okolnost, že správní orgán by mohl eventuálně zjistit identitu řidiče např. z kamerového systému, z knihy jízdy či ze svědeckých výpovědí, není relevantní za situace, kdy se policii nepodařilo bezprostředně identifikovat řidiče přímo v době spáchání přestupku. Později může stěžejní vysvětlení o osobě řidiče podat již jen žalobce jako vlastník a provozovatel vozidla, kterému by měla být známa identita řidiče, jemuž vozidlo zapůjčil. Pokud žalobce na výzvu ke sdělení osoby řidiče nereagoval, stejně jako na předvolání k podání vysvětlení, podle názoru soudu tím zmařil možnost identifikace osoby řidiče, a to i

kdyby teoreticky na základě jiných podkladů mohlo dojít k pozdější konfrontaci skutkových zjištění. (shodně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11.12.2014 čj. **3 As 7/2014-21**, všechny rozsudky v tomto rozhodnutí zmiňované jsou dostupné na www.nssoud.cz)

Z těchto důvodů správní orgán neměl žádné další možnosti pokračovat v šetření přestupku. Podle názoru soudu tím byla splněna podmínka ust. § 125f odst. 4 písm. a) č. 361/2000 Sb., tedy že byl správní orgán oprávněn projednat správní delikt podle § 125f odst. 1 téhož zákona, neboť učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a poté věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11.12.2014, čj. **3 As 7/2014 – 21** „*evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že takto konstruovaná odpovědnost působí individuálně preventivně vůči provozovateli vozidla, stejně tak jako generálně preventivně vůči okolní společnosti, neboť je zřejmé, že zjevně nastalá protiprávnost spjatá s užíváním a potažmo provozem vozidla nezůstane postižena bez odpovědnosti konkrétní osoby.*“

Žalobce byl uznán vinným z toho, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb. nezajistil dodržování pravidel silničního provozu s tímto vozidlem. Skutečnost, že v daném případě se jednalo o neoprávněné stání vozidla, byla dle soudu dostatečně prokázána opatřenými podklady, zejména fotodokumentací, oznámením o přestupku a úředním záznamem, které jsou ve vzájemném souladu, a z nichž vyplývá, že parkováno bylo na místě, kde se platí, v době, kdy se platí, a s vozidlem, v němž nebyl viditelně umístěn doklad o zaplacení. Na základě toho považuje soud podklady opatřené policií za dostačující, a bylo by nadbytečným zjišťovat, kolik přesně stojí v daném místě parkovné a na jakou dobu, neboť toto nemůže mít žádný vliv na závěr o spáchání předmětného správního deliktu, stejně jako doplňování dokazování o výše označené nařízení statutárního města Plzně.

Další námitky žalobce směřovaly proti porušení zásad ústnosti a bezprostřednosti ve správním řízení. Soud neuznal důvodnou námitku, podle níž byl správní orgán na podkladě čl. 6 odst. 1 Úmluvy povinen konat ve věci správního deliktu ústní jednání. Podle **čl. 6 odst. 1 Úmluvy** o ochraně lidských práv a základních svobod, publikované pod č. 209/1992 Sb. (dále jen Úmluva), *každý má právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, zřízeným zákonem, který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích nebo o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu.*

Z cit. čl. 6 odst. 1 Úmluvy podle názoru soudu vyplývá, že se vztahuje pouze na jednání před orgánem, který splňuje atributy nezávislosti (tzv. princip plné jurisdikce), tedy

v podmínkách českého právního řádu na soud. Podle **§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního** (dále jen s.ř.s.), *soud může rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.*

V daném případě byl žalobce zdejším soudem vyzván v souladu s cit. ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., aby se vyjádřil k tomu, zda souhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání, přičemž ve výzvě byl žalobce poučen, že v případě, že se ve stanovené lhůtě k tomuto nevyjádří, bude se mít za to, že souhlas s neveřejným projednáním věci udělil souhlas. O věci samé soud poté rozhodl bez jednání, neboť s tím žalovaný i žalobce souhlasili.

Ohledně jednání před správním orgánem platí ust. **§ 49 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu**, podle něhož *ústní jednání nařídí správní orgán tehdy, kdy to stanoví zákon, a tehdy, jestliže to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků je nezbytné.*

Žalovaný v napadeném rozhodnutí dovodil, že neshledal splnění podmínky nezbytnosti nařízení ústního jednání jednak proto, že jednání žalobce bylo řádně zadokumentováno listinnými podklady a dokazování se neprovádělo nad rámec listin, jež byly součástí spisové dokumentace již v době zahájení řízení, a jednak proto, že byly splněny podmínky ust. § 36 odst. 3 správního řádu.

Soud má za to, že uvedené zdůvodnění je použitelné pouze při úzkém výkladu podmínek ústního jednání dle ust. § 49 odst. 1 správního řádu, neobstojí však ve vztahu k tvrzení o porušení zásady bezprostřednosti. Soudu je známa z jeho úřední činnosti praxe jiných správních orgánů (např. v oblasti státní správy na úseku zaměstnanosti), které rovněž v rámci své činnosti objasňují správní delikty a stanovují postih za ně v řízení vedeném podle správního řádu. Při projednávání správních deliktů tedy platí v zásadě jednotná procesní pravidla bez ohledu na to, který správní orgán je k jejich projednání příslušný.

Ve věcech správních deliktů postupují správní orgány z úřední činnosti tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu), a v souladu se zásadou vyšetřovací jsou povinny i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena (§ 50 odst. 3 správního řádu). Rozhodné skutečnosti zjišťují z podkladů, které za tímto účelem opatřují. Nejdůležitějšími podklady pro vydání rozhodnutí jsou zejména důkazy (§ 50 odst. 1 správního řádu). Uznat konkrétní osobu vinnou ze spáchání správního deliktu lze pouze na základě závěru o tom, že o tom svědčí dostatek důkazů. Důkazů, které byly provedeny před správním orgánem rozhodujícím o deliktu, nikoli před jiným orgánem (např. policejním). Tato zásada bezprostřednosti jednoznačně vyplývá z ust. **§ 52 věty druhé správního řádu**, podle něhož *správní orgán vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.*

Provádění důkazů má právo být přítomen účastník řízení, což zakotvuje ust. **§ 51 odst. 2 správního řádu**, podle kterého *o provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Tuto povinnost nemá správní orgán vůči účastníkovi, který se vzdal práva účasti při dokazování.* V daném případě ze

správního spisu nevyplývá, že by se žalobce vzdal svého práva být přítomen provádění dokazování, byť třeba i mimo jednání. Zásada bezprostřednosti vyplývá i z dalších ust. správního řádu. Např. podle **§ 53 odst. 6 správního řádu** *o provedení důkazu listinou se učiní záznam do spisu. Za přítomnosti účastníků nebo zúčastněných osob, anebo účastní-li se úkonu veřejnost, se důkaz listinou provede tak, že se listina přečte nebo sdělí její obsah.*

Neprovádět dokazování správní řád umožňuje správním orgánům pouze ve stanovených případech. Např. v řízení o žádosti ve smyslu § 51 odst. 3 správního řádu, podle něhož je-li v souladu s požadavky § 3 zjištěna skutečnost, která znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne. Taktéž v příkazním řízení není nutné provádět dokazování na podkladě ust. § 150 odst. 1 správního řádu, podle kterého povinnost v řízení z moci úřední a ve sporném řízení lze uložit formou písemného příkazu. Příkaz může správní orgán vydat, považuje-li skutkové zjištění za dostatečné; vydání příkazu může být prvním úkonem v řízení. Pokud by byl připuštěn výklad správního orgánu, podle něhož obecně není nutné ve správním řízení provádět důkazy za přítomnosti účastníka, přestože je mu ukládána povinnost, zvláštní ustanovení o příkazním řízení by podle názoru soudu postrádalo smysl. Nelze akceptovat ani výklad správního orgánu, podle něhož lze dokazování nahradit v řízení výzvou a poučením podle § 36 odst. 3 správního řádu.

Soud má za to, že porušení zásady bezprostřednosti je procesní vadou takové intenzity, jako např. porušení práva na ústní projednání ve věcech, v nichž to stanoví zákon (např. § 74 zákona o přestupcích), tedy že mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé (§ 65 s.ř.s.). Lze je odstranit pouze provedením důkazů v přítomnosti žalobce (při jednání nebo tzv. mimo jednání dle § 51 odst. 2 správního řádu).

Z vyložených důvodů soud napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k doplnění řízení ve výše uvedeném smyslu.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. a žalobci, který měl ve věci plný úspěch, byla přiznána náhrada za zaplacený soudní poplatek a dále za náklady právního zastoupení sestávající ze 3 úkonů právní služby á 3.100,- Kč a 3 režijních paušálů á 300,- Kč navýšených o 21% DPH.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 20. července 2015

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Bc. Michaela Karásková